

Tempeliers in Amerika

Tempeliers in Amerika

Een greencard voor de Heilige Graal

Wilmar Taal

Brave New Books

Hardcover

Coverontwerp: Marco Westenbrink, Senang Vormgeving, Almere

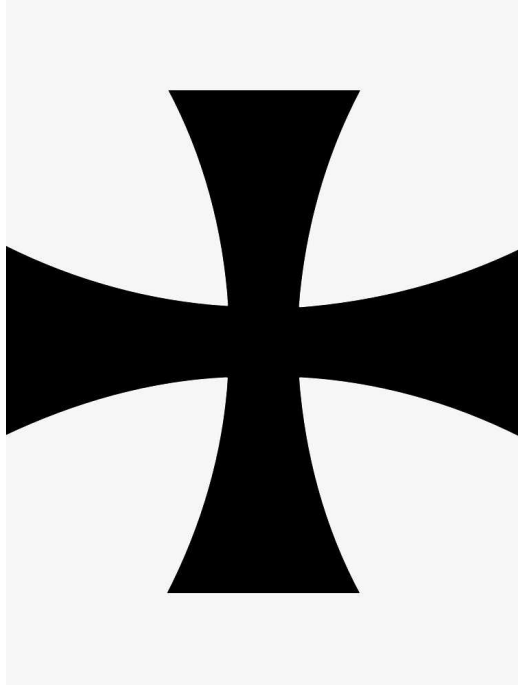
ISBN: 9789464922783

Eerste druk

© 2023 Wilmar Taal. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1 Wij zessen die onder de Tempelberg binnengaan.....	28
2 De Tempel op de berg.....	41
3 De leerstellingen van de Tempel van de Godin.....	43
4 De vondst van het Cremona Document.....	48
5 De bewijsvoering voor Henry Sinclair's reis naar Amerika .	65
6 Henry Sinclair: de nazaat van Christus	79
7 De Tempeliers en de Vrijmetselarij	95
8 Theorieën over de schat van Oak Island	108
9 Tempeliers op Oak Island	111
10 Fictie versus feit.....	130
11 De ketterij van de Tempeliers	141
12 Bijbelse schatten en de (on)waarschijnlijkheid dat deze zijn gevonden door de Tempeliers.....	155
Literatuur	183
Geraadpleegde websites	192
Illustratieverantwoording	195
Index.....	197

Voorwoord

Het zal enige jaren geleden zijn dat ik de tip heb gekregen van een kennis om eens een aflevering van *The Curse of Oak Island* te kijken, welke op de zender *History* wordt uitgezonden. Het betreft hier een 'treasure hunt' die al meer dan tweehonderd jaar duurt, en ieder seizoen van dit programma eindigt vrijwel op dezelfde manier: een dijk van een cliffhanger waarin de schat bijna binnen handbereik ligt maar in het nieuwe seizoen altijd weer op een zeperd uitdraait. Het vermeende goud is ineens ongrijpbaar geworden, verdwenen *ins Blaue Hinein*, vertrokken met de Noorderzon, en voor de rest van het seizoen worden er weer brokken hout omhoog gehaald die tekenen vertonen van zagen en spijkeren. De programmamakers zien dat als het 'bewijs' voor de aanwezigheid van immense gangenstelsels en tunnels die onder het eiland door lopen, maar die als sneeuw voor de zon verdwijnen als je een beetje verdiept in de geschiedenis van het eiland, en je aan de weet komt dat er gedurende tweehonderd jaar schachten gegraven zijn die, als je een beetje veilig wil werken, zijn gestut en bekist. Na zeven bekeken seizoenen, veeleer vanwege de amusementswaarde (en vaak niet in de meest positieve zin van het woord), hou ik het voor gezien. Ik ben er inmiddels van overtuigd dat er onder het eiland geen tunnels, geen ingenieuze sluisystemen en geen schatkamers liggen en dat deze zeker niet zijn gemaakt door de mensen over wie dit boek gaat: de *Tempeliers*.

Het is in ieder geval een terugkerend fenomeen dat ieder seizoen van *The Curse of Oak Island* wordt opgerakeld: de Tempeliers hebben een stelsel van uitgekiende gangen, boobytraps en schachten ontworpen om de schat uit de Parijse Tempel te kunnen verbergen, ervan uitgaande dat deze schat ook werkelijk heeft bestaan. Er zijn redenen om aan te nemen dat Filips de Schone de rijkdommen van de Tempeliers heeft

ingepikt, en de indruk heeft gewekt dat hij een lege kluis heeft aangetroffen. Maar voor ondergetekende is het een mooi onderwerp voor een artikel, en ik begin mij in te lezen in het onderwerp, vervolgens krijg ik in de gaten dat het allemaal iets ingewikkelder is dan tevoren aangenomen. Zo is er van een voor de pseudo-historici belangrijke bron, het zogenaamde *Cremona-Document*, online helemaal niets te vinden, behalve een paar artikeltjes die het document vermelden, maar er inhoudelijk niets over vertellen. Voor het bewijzen van de aanwezigheid van Tempeliers in Amerika is het *Cremona-document* een belangrijke bron waarvan de authenticiteit moet worden aangetoond. Er bestaat literatuur waarin over dit document wordt geschreven, en dat wordt een aanzienlijke uitbreiding van de boekenkast. Dit zal geverifieerd moeten worden, resulterend in de aanschaf van boeken van gevestigde academici zoals Malcolm Barber, Helen Nicholson, Barbara Frale en Dan Jones, en inmiddels weet ik veel meer over de Middeleeuwen, de Kruistochten en de Islam, want een boek schrijven is ook veel leren.

Wat geen verbazing mag wekken is dat de vele onzinverhalen die over de Tempeliers worden verteld, onderling met elkaar zijn verbonden. Zo zijn er lijntjes te trekken tussen de verhalen van Rennes-le-Château, waarin de Tempeliers worden voorgesteld als 'beschermers van de Heilige Graal', en waarin Jezus van Nazareth is gehuwd met Maria Magdalena en wat later is verwerkt in een roman van Dan Brown, *De Da Vinci Code*, en de verschillende verhalen over de Tempeliers die naar Amerika zeilen om daar die Heilige Graal te verbergen. Het verhaal over de vermeende ontsnapping van de Tempeliers naar Schotland, hun vermeende deelname aan de Slag om Bannockburn en de stichting van de Vrijmetselarij kan uiteindelijk ook in verband worden gebracht met de Amerikaanse reizen van deze Ridderorde. De ketterij van de Tempeliers kan zelfs daarmee in verband worden gebracht, omdat zij in Amerika in alle rust hun bebaarde hoofd, hun duivel Baphomet

of hun Kathaarse geloofsovertuiging kunnen belijden, of de meest recente ketterij die hen in de schoenen is geschoven: de aanbidding van het vrouwelijke middels een beruchte godin-cultus.

Bijzondere claims vragen om bijzonder bewijs en in het geval van de Tempeliers is dit niet anders, maar ook hier wordt het bijzondere bewijs niet geleverd, pseudo-historici wringen zich in allerlei bochten om hun verhaal aannemelijk te maken. Neem bijvoorbeeld de *In Hoc Signo Vincas* steen, aangetroffen op de kiezelkust van Newport, Rhode Island, en waar zevenhonderd jaar lang zeewater overheen spoelt en is wonderwel nog steeds duidelijk leesbaar. En wat te denken van het gegeven dat Cisterciënzers communiceren in runenschrift, en dat zij een militaire tak hebben in de vorm van de Tempeliers, of dat zij de militaire tak zijn van de vermeende Priorij van Sion? Dat is meer een resultaat van pseudo-historisch wensdenken. Het verslavende element in het schrijven van dit soort kritische boeken is het moment waarop je in de gaten krijgt hoe de 'hoax' in elkaar steekt. Het vereist aandacht voor de details, enige historische kennis en vastberadenheid om het verhaal naar het Rijk der Fabelen te willen verwijzen. Het is belangrijk stelling te nemen tegen mensen die bewust geschiedvervalsing plegen en complottheorieën verzinnen gebaseerd op vage aannames in plaats van de feiten te volgen. En dat zal gaandeweg dit boek duidelijk worden, en daarmee verraad ik wel de clou: er zijn geen Tempeliers in Amerika geweest, het bewijsmateriaal schiet daarin aan alle kanten tekort.

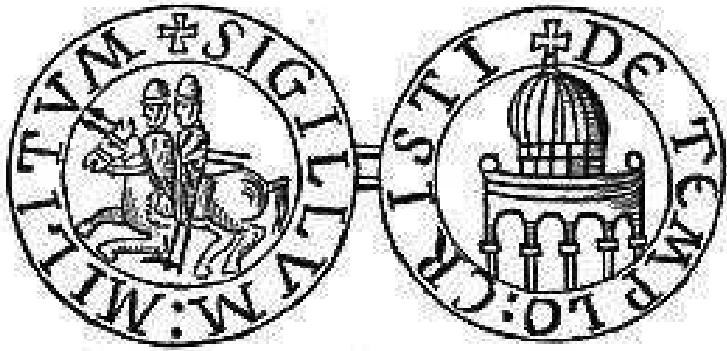
Een boek schrijf je nooit alleen, er zijn altijd mensen om je heen die je helpen, die een enigszins sturende functie hebben en ervoor zorgen dat het een meer gestroomlijnde en prettige leeservaring wordt. De eerste die ik ervoor wil bedanken is Hans van Maanen, hoofdredacteur van het tijdschrift *Skepter*, van wie ik elke keer iets nieuws leer en die mij regelmatig op de huid

heeft gezeten met betrekking tot de Tempeliers in Amerika; Liddy Ackerman voor het proeflezen van het manuscript en mij daarin van suggesties voorziet; Carlos Miguel Fernandez Caballero voor zijn bemoedigende steun en het uitwisselen van interessante titels die voor mijn onderzoek van belang kunnen zijn; Dr. Pierre Chambert-Protat van de Bibliotheek van het Vaticaan, voor in ieder geval het in behandeling nemen van mijn vraag aangaande het *Cremona-document* (ik heb u echt niet in de maling genomen); Scarlett Mansfield voor de gracieuze toestemming om haar onderzoek te gebruiken; Tristan Kohler van het Lectorium Rosicrucianum in Cugy, Zwitserland voor het advies; David Napolitano van de Onderzoeksschool Mediëvistiek van de Universiteit van Leiden en last but not least Marco Westenbrink voor het schitterende ontwerp van de omslag voor mijn nieuwste boreling.

Het beste paard van stal mag niet vergeten worden, mijn vrouw Natascha, voor haar oneindige steun, haar liefde en de vele motorritjes die zij heeft ondernomen waardoor ik in alle rust aan dit boek heb kunnen werken. Verder hou ik best wel veel van haar.

Zaandam, 12 juni 2023

Wilmar Taal

De naam van Christoffel Columbus staat in de meeste geschiedenisboeken als de ontdekker van Amerika, een land dat al een rijke geschiedenis heeft voordat er een Europeaan overheen heeft gewandeld, maar die de naam heeft gekregen van een andere Spaanse ontdekkingsreiziger, Amerigo Vespucci. Op 12 oktober 1492 hoort Columbus het beroemde 'Land in zicht' en denkt hij een westelijke route te hebben gevonden naar Indië, de belangrijkste leverancier van specerijen voor de Europese markt, en in de veronderstelling dat hij op Cuba 'Indiërs' heeft getroffen, noemt hij deze mensen *Indianen*. Er gaan echter ook stemmen op dat Columbus niet de eerste Europeaan is die voet aan wal heeft gezet in Amerika, en in dat geval spreken we van *precolumbiaanse reizen*, en daarvoor bestaan een hoop verdachten, waarvan de *Noormannen* het meest in het oog springen. In de negentiende eeuw is er druk debat over de reizen van de Noormannen naar het Noord Amerikaanse continent, maar reeds in de elfde eeuw heeft de monnik Adam van Bremen al over reizen naar een onbekend land ten westen van Groenland geschreven. In Noord Amerika worden dan ook enkele runenstenen gevonden, die zonder uitzondering zijn gemaakt door mensen die de geschiedenis een handje willen helpen. Het zal tot 1960 duren voordat alle twijfel wordt weggenomen door de opgravingen van Helge en Anne Ingstad op Newfoundland bij het plaatsje L'Anse aux Meadows, waar een nederzetting van de Noormannen langs de kust wordt gevonden. De ontdekking van Amerika is daardoor even vijfhonderd jaar vervroegd.

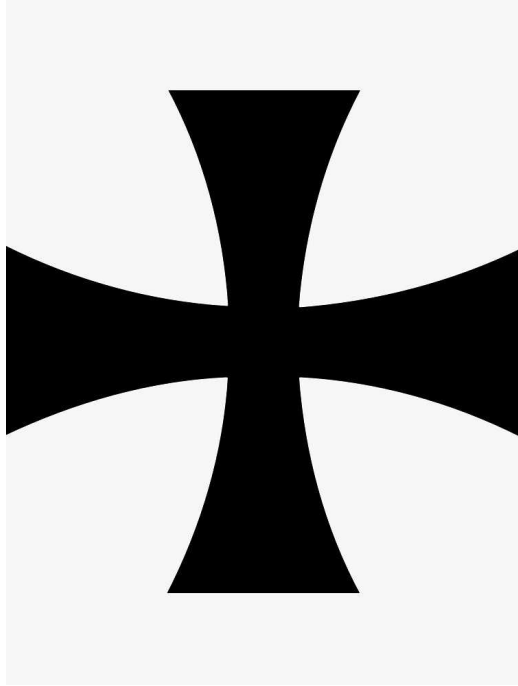
De Noormannen zijn niet het enige volk waarvan verondersteld wordt dat zij vóór Columbus naar Amerika zijn gezeild, in menig pseudo-historisch traktaat wordt weer een nieuw volk ten tonele gevoerd dat de oversteek over de Atlantische Oceaan heeft gewaagd in al dan niet ondeugdelijke zeilschepen. In de jaren zeventig wil de tot archeoloog verklaarde bioloog Barry Fell ons laten geloven dat Amerika ooit

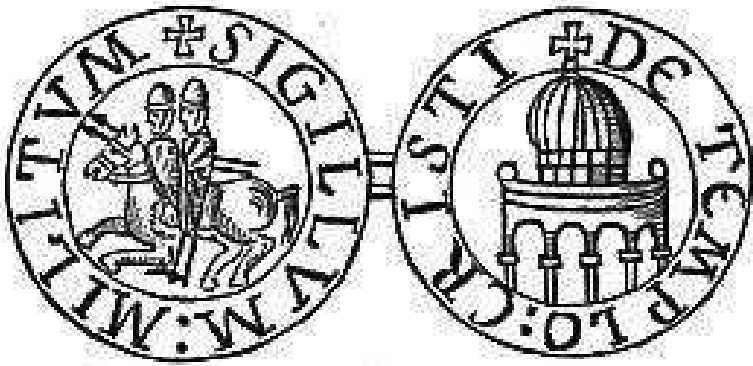
het leefgebied is geweest van bepaalde Keltische stammen. De Kelten zijn echter niet het enige volk dat over het Amerikaanse continent heeft gewandeld: Romeinen, Egyptenaren, Feniciërs, Welshmen, Ieren, Chinezen en Japanners hebben gepoogd het werelddeel te koloniseren, maar wie daar bewijzen voor wil zoeken, komt snel in een soort pseudo-historisch schimmengebied terecht. De Tempeliers vormen hierop geen uitzondering, maar zij worden er zelfs van verdacht de zeekaarten naar Amerika aan Columbus zelf te hebben overhandigd! Columbus, als Portugees, heeft volgens de pseudo-historici 'aangeboren banden' met de Tempeliers, die immers als de *Ridders van Christus* in Tomar, Portugal, hun Orde hebben kunnen voortzetten. In dit boek concentreer ik mij op de vermeende Amerika-reizen van deze militaire kloosterorde. Dat dit nodig is, blijkt wel uit de bloeiende industrie die eruit is ontstaan, want je kunt nu allerlei T-shirts, backpatches, muismatten en wat dies meer zij kopen van Tempeliers zwaaiend met Amerikaanse vlaggen die daarbij allerlei politiek-rechtse uitspraken doen. Er worden talloze boeken gepubliceerd door mensen die geenszins opgeleid lijken te zijn als historicus, maar wel de indruk wekken dat zij gedegen historisch onderzoek hebben gedaan naar de Amerikareizen van de Tempeliers. Vanaf dit moment zal ik dit soort onderzoekers aanduiden als de *alternatieve historici*, die er beduidend andere methoden en technieken op nahouden dan academisch geschoolde historici. Hun omgang met bronmateriaal is veel creatiever ingesteld en zij hebben veel meer ruimte voor speculatie. Objectieve bronvermelding is ver te zoeken in hun publicaties en ze lezen eigenlijk alleen het werk van hun geestverwanten, preken het liefst voor eigen parochie en zijn geenszins kritisch ten aanzien van hun onderwerp.

De Tempeliers zijn altijd gevoelig geweest voor allerlei historische complottheorieën, en zoals we gezien hebben wordt dit veelal in verband gebracht met de vermeende Amerikareis

van deze Ridderorde. Als we de sporen van de Tempeliers nagaan, en zien waar dit soort verhalen uiteindelijk vandaan komen, dan is er altijd één verdacht beginpunt: *hoe zijn de Tempeliers zo rijk en machtig geworden?* En steevast alle alternatieve historici zullen antwoorden dat zij *iets hebben opgegraven onder de Tempelberg*, wat aan de basis staat van hun macht en rijkdom.

Welkom in het Konijnenhol.

Graven onder de Tempelberg

Afbeelding 1: Keihard en onbetwifelbaar bewijs: de restanten van de Tempeliersburcht Atlit aan de Mediterrane kust van Israël

Afbeelding 2: De Tempeliershaven van La Rochelle

Na een moeizame tocht door de Levant tussen 1097 en 1099 valt op 12 juli 1099 de stad Jeruzalem in handen van de Kruisvaarders, en wordt er in de stad een waar bloedbad aangericht dat nog lang zal nagalmen in de wereldgeschiedenis. Alle ridders die een kruisvaardersgeloofte hebben afgelegd in 1096, hebben deze nu vervuld en mogen naar huis terugkeren, wat het grootste deel van het kruisvaardersleger ook doet. Jeruzalem blijft hierdoor achter met een minimale militaire bezetting, wat als een lopend vuurtje door de regio gaat en ertoe leidt dat de moslims de confrontatie meer dan eens opzoeken. Maar het heeft ook een aanzuigende werking op de pelgrims uit West Europa, die vaak ook met een flinke zak geld op reis gaan, en ook dat is snel een bekend feit in Palestina, ertoe leidend dat menig pelgrim wordt overvallen en daarbij wordt beroofd van eigendommen, en in sommige gevallen ook van hun leven. In Jeruzalem wordt dit ook opgemerkt. Inmiddels hebben een aantal ridders zich in dienst gesteld van de Heilige Grafkerk, en zij helpen de aanwezige broeders met de verzorging van gewonde pelgrims in het daar aanwezige hospitaal. Twee van deze ridders, Godfried van Sint Omaars en Hugo van Payns, komen op het lumineuze idee om een ridderorde op te richten die zich als kloosterorde dienstbaar zal maken om de pelgrims in het Heilige Land te beschermen. De Orde is aanvankelijk een zogenaamde *Militia Christi*, die de zegen ontvangt van de Patriarch van Jeruzalem, maar als koning Boudewijn II van het initiatief hoort, wordt hij zo enthousiast dat hij de nieuwe orde een deel van de Al Aqsa-moskee als thuisbasis aanbiedt. Deze op de Tempelberg gelegen moskee wordt door de Kruisvaarders gezien als onderdeel van de voormalige Tempel van Salomo, en dat zal doorklinken in de naam van de nieuwe ridderorde: *De Arme Ridders van Christus en de Tempel van Salomo*, kortweg de *Tempeliers*.

De Middeleeuwen is een periode in de geschiedenis waarover we eigenlijk niet heel veel weten, er zijn documenten

uit die tijd overgebleven, maar voor een goede beeldvorming zijn deze documenten *onvolledig*. De geschiedenis vertoont *gaten*, en één van deze gaten is het *oprichtingsjaar* van de orde der Tempeliers en het aantal ridders dat de Orde heeft gevormd. We weten ook niet veel van hun activiteiten in de beginjaren, en daar heeft een bepaalde tak van geschiedschrijvers, de zogenaamde *alternatieve historici* een geheel eigen draai aan gegeven: de Tempeliers beginnen direct met *graven onder de Tempelberg*. In de academische geschiedschrijving zul je tevergeefs zoeken naar bronnen over deze activiteiten, maar je vindt ze des te meer bij schrijvers als Michael Baigent, Richard Leigh en Henry Lincoln:

*Het lijkt dus waarschijnlijk dat de orde bijna direct na zijn oprichting met opgravingen onder de tempel begon.*¹

De alternatieve historicus Alan Butler is ervan overtuigd dat de Tempeliers met een dubbele agenda aan hun bestaan zijn begonnen. Ze zijn naarstig op zoek naar de *Ark van het Verbond*, en hij houdt het voor mogelijk dat zij deze zelfs hebben gevonden en naar de kathedraal van Chartres hebben vervoerd. Butler houdt alle opties open:

*Een andere mogelijkheid is dat de eerste tempeliers goud en zilver opgroeven. Deze konden immers verstopt zijn in het tunnellabyrint.*²

Het is maar net wie je leest op het gebied van alternatieve geschiedenis, want de Tempeliers vinden nogal wat onder die Tempelberg: een Koninklijk Archief dat terug te voeren valt op Koning Salomo, waarin zich informatie bevindt van de Feniciërs

¹ Michael Baigent, Richard Leigh & Henry Lincoln, *Het Heilige Bloed en de Heilige Graal*, Baarn, 1988, p. 73

² Alan Butler, *De Tempeliers. Geschiedenis en geheimen*, Kerkdriel, 2013, p. 49

die de eerlijke vinder een route voorschotelen naar een continent dat je vanuit Tyrus kunt bereiken door een ster te volgen die zij *La Merika* noemen. De mensen die ons op deze wijsheid trakteren, Christopher Knight en Robert Lomas, durven nog wel een stapje verder te gaan, namelijk door te stellen dat de Tempeliers deze informatie hebben gebruikt om Amerika te ontdekken. De Tempeliers worden geregeerd door een enkele familie: de *Saint Clairs* in Frankrijk en hun Schotse tak die *Sinclair* wordt genoemd. Volgens Knight en Lomas is Hugo van Payns met een Saint Clair getrouwd, en is de Hertog van Champagne, Henri de Saint Clair, één van de drijvende krachten achter de Eerste Kruistocht. Dan moet niet ene Thierry Leroy zich ermee gaan bemoeien en erachter komen dat Hugo van Payns gehuwd is met Elizabeth de Chappes, met wie hij ook nog eens kinderen heeft gekregen.³

Sir Laurence Gardner schudt de kaarten weer heel anders en denkt dat de Tempeliers in eerste instantie in de Stallen van Salomo op zoek zijn naar de Ark van het Verbond op aanwijzingen van Bernard van Clairvaux. Deze Ark bevat de schat waar het Bernard om te doen is: de *Tafelen der Getuigenis*, wat weer iets anders is dan de Tien Geboden, de Tempeliers zoeken namelijk naar *esoterische kennis*:

*De Tafelen der Getuigenis bevatten de 'Kosmische vergelijking': de goddelijke wetten van getal, maat en gewicht. De mystieke kunst om deze inscripties te doorgronden was gebaseerd op het cryptische systeem van de Kabbala.*⁴

³ Zoals geraadpleegd op <https://alchetron.com/Henry-I-Sinclair,-Earl-Of-Orkney#henry-i-sinclair-earl-of-orkney-763e1da0-46aa-476d-9ba1-ef1ee607ff6-resize-750.jpg>

⁴ Sir Laurence Gardner, *De erfopvolgers van de Graal. De verborgen genealogie van Jezus en zijn koninklijke nazaten*, Baarn, 2004, p. 283